

PROSTOR

Zima 2023

Představujeme nejmladší paní učitelku naší školy

Tereza Fučíková nastoupila na ZUŠ Jára Cimrmana jako jedna ze čtyř nových učitelek, které posílily zdejší pedagogický sbor počátkem tohoto školního roku, tedy v září 2022. Je zde sice nejmladší—23 let—ale zároveň jedna z „nejstarších“, a to proto, že tuto ZUŠ navštěvuje už rovných dvacet let. Ano, Tereza Fučíková začala docházet na ZUŠ jako teprve tříletá předškoláčka, prošla Tykadýlky i Tykadly, vyzkoušela si řadu oblastí, od výtvarného umění, tanec až po hudbu. Nejvíce, jak přiznala, ji zaujal klavír. A teď se znovu na stejnou školu vrátila—jako učitelka.

Rozhovory s novými pedagogy Základní umělecké školy Jára Cimrmana postupně nahrávají žáci oddělení Filmová tvorba vedeného paní učitelkou Camillou Katreniakovou. Na snímku jsou zleva: Vít Matoušek, Amélie Doubková a Beáta Branžovská, kteří tento rozhovor s paní učitelkou Terezou Fučíkovou natáčeli v učebně při hodině tvůrčího psaní.

Po absolutoriu na ZUŠ zvolila jiný obor—studuje pedagogickou školu pro mateřské školy, zaměřila se na speciální pedagogiku. Hudbě se však věnuje dál, a tak nyní zatím na částečný úvazek vyučuje hudební nauku.

„K dětem i hudbě mám hodně blízko a jsem ráda, že mám příležitost

Tereza Fučíková

tímto způsobem nějak zúročit to, co jsem na této škole sama získala a –a věřím, že až dostuduji, budu to všechno dál využívat při práci s dětmi, a hlavně s těmi, ke kterým osud nebyl příznivě nakloněn.“

Paní učitelka se svěřila s tím, že ZUŠ má také ráda nejen kvůli tomu, čemu se zde naučila, ale také kvůli velice přátelské vstřícné atmosféře. Tu také teď zažívá v kolektivu učitelů i jako dospělá.

Rozhovor s Terezou Fučíkovou jste již mohli také vyslechnout v televizním vysílání, které škola, konkrétně pak oddělení Filmové tvorby ve spolupráci s oddělením Tvůrčího psaní od začátku roku 2023 připravuje a které bude pravidelně informovat o aktuálním děním i zajímavostech, které se na škole odehrály, odehrávají nebo které se v dohledné době připravují.

Spolu s paní učitelkou Terezou Fučíkovou nastoupily na školu další pedagožky.

Jsou to paní učitelky:

Fatima Řeřicha Alijeva – klavír,

Štěpánka Puchelová—hudební teorie a klavírní korepetice a

Pavla Janiššová—literárně dramatický obor, divadlo. Pavlu Janiššovou jistě mnozí znají z chebského divadla, kde už několik let působí jako herečka. Štěpánka Puchelová je rovněž bývalá žačka školy. Všechny jmenované budou postupně představeny jak v televizním vysílání na školním, tak i v našem časopisu. A všem přeje hodně zdraví.

Několik žáků naší ZUŠ v těchto dnech úspěšně složilo přijímací zkoušky na umělecké školy nebo uspělo v soutěžích

Rozhodli se spojit svůj další profesní život s uměním

Petr JELÍNEK (19) - Petra, který dojíždí do školy z Plesné, nemusíme nijak zvlášť představovat. Většina nejen našich čtenářů Prostoru, ale i dalších novin si jistě vzpomene, že již byl v minulosti opakovaně uváděn mezi žáky ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně, kteří v krajských i celostátních soutěžích dosáhli na metu nejvyšší. Tentokrát jsme si Petra pozvali do redakce Prostoru proto, že úspěšně složil přijímací zkoušky a od září se stává studentem **Pražské konzervatoře** –obor hudba, hra na saxofon.

Petrovým dlouholetým učitelem a současně i vzorem je pan učitel MgA. Lukáš Böhm, DiS, kterému, jak řekl Petr, by chtěl poděkovat za vše, i za to, jak ho k přijímacím zkouškám připravil.

Chtěl jsi vždycky dělat hudbu?

Vlastně ano, od doby, kdy jsem nastoupil na tuto školu a kdy mne hudba oslovila. A hlavně pak saxofon, který jsem si zvolil a který mám jako nástroj určitě nejraději.

Takže přijetím na Pražskou konzervatoř se ti splnil tvůj sen.

Jaký máš další svůj cíl?

Určitě bych byl rád, kdyby mne tato škola posunula ještě dál, na úroveň velkých profesionálních hráčů. Samozřejmě bych se jednou rád stal sólovým koncertním hráčem, ale to všechno ukáže čas. Teď hlavně chci dobře a naplno studovat obor, který jsem si zvolil a mám rád.

Co tě čeká ještě v nejbližší době?

Vlastně už za několik málo měsíců budu maturovat na Střední logistické škole v Karlových Varech-Dalovicích. Dá se tedy říci, že tohle je teď můj nejbližší cíl. Zvládnout maturitu dobře.

Máš kromě hudby ještě i jiné koníčky?

Ano, ale moc času mi na ně rozhodně nezbyvá. Baví mě hokej, hrával jsem ho dříve poměrně hodně ale teď jsem spíše jen takovým rekreačním hráčem.

Artem PIDDUBNYI (16) V mezinárodní violoncellové soutěži Gustava Mahlera v Praze se umístil na krásném třetím místě. Kromě toho úspěšně složil talentovou zkoušku na **Konzervatoř Brno**, obor violoncello.

Artem má ukrajinské kořeny, jeho maminka učila na ZUŠ Františkovy Lázně, nyní učí na ZUŠ v Aši. Samozřejmě, že si přála, aby dělal hudbu. Původně to měla být kytara, ale protože v té době byl tento obor obsazený, rozhodli se na doporučení s panem učitelem Vladimírem Kubálkem pro violoncello. Začal hrát, když mu bylo asi 10 let, a nikdy výběru nástroje nelitoval. Hraje také ve Smyčcovém orchestru ZUŠ Jára Cimrmana Františkovy Lázně pod vedením paní učitelky Zuzany Puchelové.

Artem letos končí základní školní docházku na 3. ZŠ v

Chebu (kvůli tomu, že se musel doučit český jazyk nastoupil do školy oproti věku do nižšího ročníku), ale prospěch má velmi dobrý. Jaký je jeho sen? Dobře studovat, zdokonalovat se ve hře na nástroj. Dál zatím nepřemýšlí. Třeba se stane sólovým hráčem, třeba bude hrát v nějakém orchestru, a třeba z něj bude učitel hudby, jako je jeho maminka. Nejvíce z toho ho ale láká komořina. Koníčky? Vlastně skoro žádné nemá. Teď, po soutěži a zkouškách si dopřává trochu relaxu při hrách na počítači.

Radim PLUHAŘ (16 let) je kytarista, žák pana učitele Alexandra Kotlára na zdejší ZUŠ. Nyní úspěšně složil talentové zkoušky na **Konzervatoř v Plzni**, obor kytara. S výběrem nástroje mu trochu pomohli rodiče, hlavně tatínek. Hraje od svých asi 8 let.

„Začínal jsem na ZUŠ v Plzni, kde bydlím, ale pak jsem přešel do Františkových Lázní, kde mne kytara pod vedením pana učitele Kotlára začala hodně bavit,“ vzpomíná. Rozhodnutí nastoupit na Konzervatoř v něm postupně dozrávalo, svůj vztah k hudbě hodnotí jako hodně silný, hluboký.

Sen? Jednou by rád skládal vlastní hudbu a koncertoval, ať sólově nebo v nějaké kapele. Co ho láká víc, klasika nebo moderna. „Mám rád oboje, klasiku i jazz, a jsem trochu na vážkách odpovědět. Ale přece jen... O trochu víc mě táhne klasická hudba.“

Radim přestupuje z chebského, kde navštěvuje sextu, a uvedl, že bude nyní paralelně studovat Konzervatoř a pokračovat do maturity na Masarykově gymnáziu v Plzni. Další koníček? „Po tom všem, co teď bylo, je to odpočinek,“ usměje se.

Stanislav DOLEŽAL (11 let)

Daniel ŘÍŠSKÝ (11 let)

Úspěšné žestě Triumf žáků p. učitele Jana Kováře

Obdivuhodný výsledek dosáhli žáci ze třídy pana učitele Jana Kováře v okresním kole soutěže ZUŠ v komorní hře žest'ových dechových nástrojů. Hned tři soubory (**DUO VosBa, Žest'ové kvarteto a Trumpetové kvarteto**) složené z žáků jeho třídy obsadily příčky nejvyšší—1. místa— a postoupily do krajského kola. Pan učitel Kovář také získal **mimořádné ocenění poroty za pedagogické vedení žáků**.

Na následující stránce představíme některé z žáků, kterým čas umožnil, aby se dostavili do redakce PROSTORU ke krátkým rozhovorům.

Stanislav a Daniel hrají v Žest'ovém kvartetu, Standa na trubku a Daniel na pozoun. Spolu s nimi jsou v kvartetu ještě **Jakub ĎURICA (11)** a jediná zástupkyně sličnějšího pohlaví **Eva KOLÁŘOVÁ (12)**. Jakub hraje rovněž na pozoun, Eva na trubku. Podrobněji o tom, jak soutěž prožívali a jaké mají plány se dočtete na poslední straně.

Z literární tvorby našich žáků

Kde je pro mě bezpečné místo?

Bezpečí, pocit, který si přeje zažít jakýkoliv člověk. Každý z nás má jiné vnímání světa a v každém z nás tudíž pocit bezpečí vyvolá něco jiného. Někdo se tak cítí v objetí nejlepšího přítele nebo tehdy, když dostanou polibek od jejich drahé polovičky. Jiní ho pocítí, když zamknou všechny dveře a okna ve svém domě. Avšak existuje místo, na kterém se můžeme cítit naprosto bezpečně? Nebo existuje člověk, se kterým jsme pod naprostou ochranou?

Když jsem byla malá, představovala jsem si pod slovy „bezpečné místo“ nějaký nadpřirozený svět, ve kterém z vodopádů teče horká čokoláda a na stromech rostou sladko-kyselé bonbony. Místo, kde si všichni navzájem pomáhají a nikdo tam není zlý. Jako malá jsem si sice prošla dlouhou, drsnou šikanou, ale přesto jsem pořád večer usínala s představou onoho dokonalého světa. Čekala jsem, že mi do pokoje vletí krásná víla s hedvábnými šaty a odletí se mnou někam daleko odtud. Asi se nemusím zmiňovat, že se mé představy nikdy nezaplnily.

Nyní si již nemyslím, že je na světě jediné bezpečné místo. Možná se ze mě za ta léta způsobovaného traumatu stal pesimista. Nepřeji si na vás působit jako mrzutá nebo pesimistická dívka, pouze si myslím, že jsem realista a vidím věci takové, jaké opravdu jsou.

Mám-li být upřímná, mám svůj pohled na svět ráda. Někteří lidé v mém okolí mi říkají, že vnímám svět okolo sebe až moc negativně, že na ně působím jako člověk bez emocí a jakékoli empatie. Občas se mi stává, že když jdu na ulici a naproti mně jde nějaké dítě, tak se mě bojím. Má rozšířené zorničky a vyděšený výraz a snaží se okolo mě co nejrychleji projít. Nedokážu přijít na to proč.

Nikdy nemůžete v nic ani v nikoho věřit na sto procent. Víte, trvá mi dlouho, než se někomu otevřu, a předtím, než se jim stihnu s čímkoliv svěřit, dají mi důvod s nimi už nikdy nepromluvit nebo odejdou sami. Neexistuje žádné naprosto bezpečné místo, ať už máte na

dveřích od domu jeden nebo dvanáct zámků, ať už zavíráte dveře na balkon přes noc nebo ne. A i kdybyste se třeba sami zamkli do zvukotěsné místnosti s dostatkem jídla i pití na celý rok, pořád byste nebyli v bezpečí.

Svět nikdy nebyl bezpečné místo a nikdy nebude. Když nahlédneme do minulosti, tak lidé žili v podmínkách, které si stěží dokážeme představit. Například třeba když se podíváme do přelomu 16. a 17. století, tudíž do dob Komenského. V té době bylo hrozně moc cenzury, jak náboženské, tak cenzury názorů. Mezi lidmi byly až příliš velké sociální rozdíly. Zatím co se bohatí bavili a hýřili, chudí měli sotva co jíst. Třicetiletá válka jim také moc v jejich už tak bídné situaci nepomohla.

Lidé nejsou schopni se poučit, například z válek. Není to tak zase dávno, co zuřila hrozná Druhá světová válka. Na jejím konci si lidé mysleli, že se už nikdy válčit nebude, nejenom kvůli vzniku OSN, ale také kvůli vyspělosti lidí a společnosti. Přesto dnes momentálně válčí Rusko s Ukrajinou, a my s tím nic nezmůžeme. To stejné je s otroctvím. Mysleli jsme si, že je to věc dávno překonaná že nic takového už v lidské společnosti nemůže existovat, ale přesto leckde ve světě doted' těžce pracují na kačovských plantážích nebo někde v továrnách děti. Lidé také ví, že házení odpadků do oceánů zabíjí nevinná zvířata, ale přesto jsou líní donést obal od Oreo sušenek do koše.

Nemyslete si, že házím všechny lidi do jednoho pytle, ale jak už jsem zmiňovala, jsem realista a pár laskavých duší nemůže napravit celý svět. Ani kdyby se všichni snažili sebevíc, pořád by vznikaly konflikty a nepokoje. Proto si dál stojím za tím, že svět není bezpečné místo a nikdy nebude. Nedokážete ochránit všechny, na kterých vám záleží, i kdybyste uzavřeli pakt se samotným ďáblem.

To ovšem neznamená, že svět kolem nás nemůžeme udělat bezpečnějším. Sice nejsme schopni zamezit všemu negativnímu, ale to nic nemění na tom, že se můžeme o to alespoň trochu snažit.

Má rada pro vás, pokud si přejete nějak přispět k bezpečí světa, zní takto: Nedávejte své děti nebo mladší sourozence pod zámek ve snaze je ochránit před každým nebezpečím. Nechte je tento svět objevovat, protože i přesto, že je nebezpečný a děsivý, skrývá i spoustu krás. A ty za těch pár prožitých hrůz stojí.

Tudíž kdybyste se mě někdy zeptali: „Za jakých podmínek se cítíš v bezpečí?“, tak bych vám řekla, že je to tehdy, když jsem se svou nejlepší kamarádkou. Je to jediný člověk na celém světě, který mi dokáže zvednout náladu jako nikdo jiný. Vždy mě rozesměje a můžu před ní být taková, jaká jsem. Ať už se jí svěřím s čímkoli, vždy se mi snaží pomoci.

Nevím, jestli vůbec někdy budu na sto procent v bezpečí, ale pokud ne, doufám, že budu alespoň s ní.

Tereza Šišková

Zamyšlení nad tím, co je bezpečí

Co si já představuji pod slovem bezpečí? Když jsem zjistil, že mám psát o tomhle, přemýšlel jsem. Asi si všichni toto slovo představujeme jinak.

Já to mám takhle: Většinou se cítím v bezpečí když nejsem sám doma. Víím, že se mi nemůže nic stát, když jsem s rodinou. Třeba nemůžu „omylem“ podpálit náš byt. Jsem totiž takový nešika, že by se mi to určitě povedlo.

Také se cítím v bezpečí, když nejsem sám venku. Protože když jsem tam sám, vždycky mám pocit, že mě někdo sleduje... anebo mě chce někdo unést do své bílé dodávky a chtít po mých rodičích výkupné.

Ted' když si to zpětně čtu, ten vtípek s tou dodávkou asi není zas tak moc vtipný, co?

Shrnu to. Cítím se v bezpečí, když nejsem sám a mám ochranu. Dá se říct, že moje láska k rodině, přátelům, ale i k paním učitelkám, mě chrání před nebezpečím a jsem rád, že ten štít mě nikdy neopustí...

Nevím co dál dodat. Řekl jsem vám všechno, co mi proběhlo v hlavě, nežli jsem toto zamyšlení začal psát. Ukončím to jednou větou kterou bych mohl napsat bez toho, abych sem napsal 208 slov. Cítím se v bezpečí, když nejsem sám a jsem s rodinou a přáteli...

Daniel Valuš

Každý si bezpečí může představovat jinak

Kdyby měli lidé vyjádřit, co pro ně znamená bezpečí, pravděpodobně by vám každý řekl něco jiného. Normální člověk žijící v Evropě by vám nejspíš řekl, že bezpečně se cítí doma. Ve známém prostředí, obklopen přáteli nebo rodinou, kterým může bez problémů důvěřovat a se kterými se nemusí o nic starat ani se bát. Jednoduše se takto cítí být v bezpečí. Takový člověk tenhle stav zažívá každý den a jen málokdy se v životě setká se situací, kdy se v bezpečí necítí. To pak prožije v momentě, kdy se stane svědkem nějakého trestného činu, nebo se něco pokazí, něco důležitého se nestane podle jeho očekávání, a potom jistě tehdy, když jde o život jemu nebo jeho blízkým. I tak to tento typ člověka, ke kterému patřím i já, zažije naštěstí jen párkrát za život. A pokud mu o ten život opravdu nejde, většinou se z toho otrepe a pokračuje dál.

Zkuste se ale zamyslet, co by řekl někdo, kdo žije ve státech, ve kterých je běžná střelba v ulicích, únosy lidí jsou na denním pořádku a oni sami často nemají dostatek jídla, hygieny ani zdravotnické péče. Pro ně musí tento pojem znamenat něco zcela jiného. Mnozí z nich by si možná ani nevzpomněli, kdy se naposledy cítili bezpečně a žasli by nad realitou těch normálních lidí, kteří se denně nemusí bát o svůj život a můžou bez obav vyjít z domu, zatím co pro ně je bezpečí už jen to, že mají jídlo a střechu nad hlavou. Také by vám určitě mohli vyprávět o tom, jak je pojem bezpečí velice nejistá věc.

Avšak na to, aby se vám to vaše bezpečné místo lusknutím prstů zhroutilo a zbylo po něm jen hromada sutina a prachu, ani nepotřebujete žít v nějaké specifické lokalitě. Stačí jednoho dne přijít, po tom co se vaši rodiče měsíce hádali a zjistit, že na vás u stolu nečeká usmívající se mamka, ale sociální pracovník, který vám oznámí, že se ti jediná lidé, od kterých očekáváte, že by měli stát při vás, rozvádí a vy si mezi nimi máte vybrat.

Nebo se nějaký šílenec ze sousední země rozhodne, že by rád rozšířil svojí zemi - a začne válku. A pak už najednou slyšíte svistot a následnou ránu, jak padají bomby na města, vesnice, na domy. Vidíte co člověk dokáže udělat a ten pocit bezpečí se rozplyne jako dým do nicoty. Uvědomíte si, že už ho možná nikdy zcela nenajdete.

Pokračování na další straně

Každý si bezpečí může představovat jinak

Dokončení z předešlé strany

Někdy je ale úplná nebo částečná ztráta tohoto pocitu tak jednoduchá, že se nám chce až brečet. Nikam nezapadáme a lidé, o kterých jsme si mysleli, že jim můžeme důvěřovat, se k vám otáčejí zády. Psychicky nebo fyzicky vám ubližují. Sama ze své zkušenosti vím, že ten člověk jen tak něco nehezkého řekne, a i když to třeba takhle nemyslí, zůstane vám to v paměti. Tyhle věci se hromadí a najednou dostanete pocit, že jste sami a celý svět je proti vám. Topíte se, polykáte vodu, ale nikdo nic netuší a nikdo vám nepodá ruku, aby vás vytáhl. A vy si uvědomíte, že jste zůstali sami. Možná jste se cítili bezpečně s mamkou, s kamarádkou. Pak tu ale najednou nejsou a v se snažíte ten pocit znovu najít. Chvilí to trvá, než si uvědomíte, že už to vaše jisté bezpečí jednoduše není a musíte si ho znovu vybudovat.

Bezpečí? Myslím, že bych to slovo definovala jako nestálý, ale krásný a opojný pocit, na který bychom měli být velmi opatrní, užívat si ho a být za něj vděční. Protože jednoho dne může jednoduše lusknutím prstů zmizet a už se nikdy nevrátit, což nám bohužel dnešní doba dokazuje až strašně moc jasně.

Eliška Janoušková

Co znamená cítit se v bezpečí

Já nemám žádné přesně určené místo, kde bych se cítila bezpečně. Pro mě bezpečí znamená smích mých kamarádů, melodie mé oblíbené písně a vůně mého oblíbeného jídla. Bezpečí je pro mě to, co znám a mám nad tím kontrolu. Nepřekvapí mě to a poskytuje mi to kromě jiného jakousi jistotu. Bezpečí je když vím, že mě dneska má kamarádka obejme, stejně jako vím, že slunce ráno vyjde. A to všechno je věc, která kdy, kde a s kým se cítím v bezpečí, všechno tohle spojuje. V tomto neočekávám konec, necítím pochyby a jenom si naplno užívám podobné hezké chvíle, jak jsem je teď právě popisovala.

První myšlenka, která se mi vylíhla v hlavě, když se řekne bezpečí, byla ta, že se mi vybavili všichni lidé, s kterými jsem se v bezpečí cítila a nakonec se to obrátilo proti mně. Já sama nejsem důvěřivý a otevřený člověk. Dávám si pozor na každá slova, která mi kdo řekne, a přemýšlím nad jejich skrytým významem, který by mi mohl ublížit. Ještě před tím, než někoho doopravdy poznám, snažím se v nich hledat chyby a důvody, proč u nich bezpečí nehledat. Sama se dost často sebe ptám, jestli se to nakonec neobrátilo proti mně...

Něco jiného je, když vám někdo ublíží a když si sami pořád dokola ubližujete tím, co by se mohlo stát. Přemýšlím, o kolik jsem toho přišla, jestliže jsem odstříhla vše, co by mělo potenciál na to se mi dostat pod kůži. Každé neznámo, které mi nějakým způsobem nevyhovovalo, každé nebezpečí, který jsem mohla podstoupit a možná z riziku dostat zisk.

Někdy si připadám jako divák světa kolem sebe. Nikdy ne úplně zaujatá, nikdy nehodná zapamatování a nikdy ne úplně hlavní postava svého života. Nežiju zcela a žiju nepřímou, jenom kvůli pocitu bezpečí. Jen kvůli jakési jistotě z toho, že nikomu já jistotu nedávám a nikdo mi nemůže vzít tu jejich.

Probudím se každé ráno a pozoruji z okna chaos světa a hřeje mě u srdce a zároveň trápí, že ke mně se chaos nedostane. Nastavuji si hranice a podle nich se řídím, ale někdy si v duchu přeju, aby něco přišlo. Neznámě tornádo, které mi zdi postavené kolem mé mysli a srdce strhne rychleji, než stihnu mrknout. V noci sním o nebezpečí, zatím co ostatní z něj mají noční můry. Tak proč při každé šanci na ně se opět schovám do známého, ale osamělého bezpečí?

Nikdy bych to nikomu nepřiznala, ale pocit bezpečí mi přináší vzpomínky i na lidi, kteří mi ublížili. Opakuji si, že existuje nějaký důvod, proč už v mém životě nejsou, ale teplo, které celé mým

tělem proudí se rozplyne, kdykoli se mě zmocní tato vzpomínka. Ta mi akorát dává nakonec pocit viny. Oni se rozhodli mě opustit, oni se rozhodli mi ublížit. To oni jsou ti zedníci, kteří postavili kolem mě zdi. To jenom já na ně vzpomínám, s láskou za níž se trestám.

Nakonec je pro mě opak pravdou. Představa nebezpečí je mi příjemnější než bezpečí. Žiju v takovém začarovaném kruhu. Bezpečí mi nestačí, ale nejsem dost statečná, abych nebezpečí podstoupila.

Každý můj den začíná a končí stejně. Představou o svobodě, o tom, že statečnost mi proudí v žilách a užívám si každou chvíli. Jsem ale statečná teď? Jsem natolik statečná, abych všechny pochyby spolkla a vydala se té představě naproti. Můj život je bezpečný, ale mohu říct, že žiju šťastně? Opravdu mám v sobě tolik kuráže, abych si dovolila riskovat? Tolik otázek mě pronásleduje a já netuším kam, před nimi utéct. Všechno vím. Jak bude vypadat můj den zítra, jaký bude pozítří, ale ten zvyk mi začíná lézt na nervy. Všechno vím, ale opravdu nevím nic. Nevidím krásu v bolesti ani utrpení v lásce, ale dokážu vám vypočítat rovnici. A já se chci učit novým věcem. Jen si nejsem jistá, jestli mluvím o věcech psaných v učebnici.

Tolik je věcí, které bych na sobě chtěla změnit, abych získala svá bezpečí, které chci. Až na to, že když se ohlédnu a na chvíli se zastavím, vidím jaké opravdové nebezpečí se kolem mě odehrává. Denně přihlížíme válkám, hladovění, kriminalitě a já se stejně pořád jen bojím svého selhání. Bojím se tak moc žít, i když jsou lidé, kteří o ničem jiném nepřemýšlí. A vím, že nejsem takový strašpytel sama. Neustále sleduju, jak se někdo schovává za opony a odmítají vystoupit na světlo. Proč ale? Možná kvůli tomu, že někdo nebo něco je utvrdilo, že nikam jinam než do skrýše za oponou nepatří. Pořád a pořád si opakuji, že dnes to zvládnou, ale potom se ze vzpomínek stanou nabitě zbraně.

Jan Amos Komenský jednou řekl: „Vždycky jest v světě něco minulého, něco přítomného, něco budoucího.“ A já bych to možná trošku upravila. Spíše bych řekla, že v hlavě jest zklamání z minulosti, strach z budoucnosti a nic z přítomnosti. Pomalu začínáme přestávat žít právě teď a tady. Jsme tak moc ovlivněni tím, co nám stalo a tím, co se nám bude dít, že z toho děláme nebezpečí—a přitom doopravdy se není čeho bát.

Můj učitel matematiky tvrdí: „Neříkejte si, že to nějak dopadne. Nedopadne. Musíte se snažit!“ A ačkoliv je to jedna z mála vět, které při hodině matematiky rozluštím, stejně jí odmítám přijmout. Někdy prostě musíme počkat na konec, abychom mohli znovu začít. Počkat si, uzdravit se, uzavřít vše a prostě jít dál. Vždy to nějak dopadne, a já věřím, že to dopadne dobře. Já pořád čekám na svůj konec kapitoly, ale věřím, že vy už dokážete otočit stránku a jít dobrodružstvím naproti. Dokonce i těm nebezpečným. *Alice Hynková*

Momentky ze školy

„Lukáši k tabuli! Okamžitě! A přestaň si povídat s Michalem!“

Už zase. Ta učitelka si neuvědomuje, že si nepovídám já s Michalem, ale Eva s Kristýnou před námi. „Zrychli tempo! Okamžitě!“ zaječela učitelka.

Crrrrrrrrrrrrrr

„Konečně zvoní,“ pošeptal mi Michal, aby ho učitelka neslyšela a neměla zase ty svoje kecy jako například, že hodinu končí ona.

K obědu byl zase nějaký hnus, který se nedal jíst. Tím, že se nedal jíst, tak to myslím jako fakt. Kdo by jedl to, co tam navařili. Naprosto nepopsatelný. Ale ještě horší než to jídlo bylo to, že jsme zase dostali strašně moc domácích úkolů.

Další den...

Proč mi zase zvoní telefon? Od zítra si vypí-nám vyzvánění a kašlu na všechny. Je sobota a oni mě pořád dokola budí. Tak se teda kouknu, Co mi kdo napsal. Bylo to od Michala. „Hele, hoří škola! Koukni se do zpráv!“ Když jsem sešel dolů, tak už jsem slyšel hlasatele z televize: „Škola v tomhle městě dneska ráno shořela. V noci někdo všude kolem ní rozlil benzín a zapálil ji.“

„Lukáši!“ zaječela mamka. „Slyšíš to? Pospěš!“

Už jsem se viděl, jak jí budu říkat, že já to nebyl. Jsem celkem problémové dítě, takže ať se stane cokoli, tak mě z toho mamka vždycky obviní.

„Co jsi zase provedl??!“ Tahle debata trvala celkem dlouhou dobu, než jsem mamku ujistil, že já to fakt nebyl. Uklidnil jsem ji větou: „Mami, já jsem se včera furt učil, takže mě prosím neobviňuj.“ Asi se na mě trochu naštvála, ale zároveň uklidnila.

Dokončení na další straně

Momentky ze školy

Dokončení z předcházející strany

Odpoledne, kdy už to tam nehořelo, šel jsem se tam podívat s Michalem. Všechno bylo naprosto zničené, a jestli jde o knihovnu, tak to teda bylo něco. Byla to ta největší knihovna ve městě, a to jich tam máme 12. Na menší městečko je to fakt hodně. Prošli jsme skoro celou vyhořelou školu a objevili jsme takového divného muže, který tam jen tak stál. Zeptali jsme se ho, co tam dělá a on se nadechl a promluvil: „To já zapálil školu a můžu zapálit i vás. Tak odsud vypadněte, vy malí spratci.“

Utíkali jsme, jak jsme mohli. Viděli jsme před školou policejní auto. Zamávali jsme na něj a volali o pomoc. Řekli jsme těm policistům naprosto všechno a oni nás vyslyšeli. A tak všechno nakonec dopadlo dobře. Toho muže zajali a škola se po nějaké době zase obnovila. Do té doby jsme se ale museli učit z domova.

Kdo by řekl, že jeden den chcete, aby se škola rozpadla, a ono se něco podobného stane.

Tomáš Vu

Ženin tajemství

Minulý rok na Velikonoce jsem šla nakupovat sladkosti pro koledníky. Kupovala jsem všemožné čokolády, barevné bonbóny s různými příchutěmi, dokonce i limitovaná Velikonoční lízátka. Cestou k pokladně jsem si i nakoupila potraviny, abych si mohla uvařit večeři. Bylo toho dost. Šunka, sýr, pečivo, zelenina, a další. Když jsem stála ve frontě, počítala jsem, jestli mi vystačí peníze i na malou svačinu na cestu domů. Měla jsem akorát na sladkosti a na potraviny, ale na svačinu ne. Tak jsem si jedny mé oblíbené sušenky tajně strčila do kapsy a doufala, že to nikdo nezjistí. Když jsem platila, kousek mi koukal z kapsy bundy. Prodavač si toho všiml, a já myslela, že to nepřežiju. Co když mě zavrou do vězení?! Vyděsila jsem se a promítl se mi život před očima.

„Co to máte v té kapse madam? Můžu se podívat?“

„Nic zajímavého!“ vykřikla jsem.

„No, já nevím, ale počkejte chvíli...“ Prodavač vzal pokladní telefon, a zavolal panu security.

Scénářová část příběhu

PRODAVAČ: Dobrý den, pane security, máte čas?

SECURITY: Ano, ano, co pak se děje?

PRODAVAČ: Mám tady paní, která asi něco ukradla a nechce se přiznat.

SECURITY: A jak jste to poznal?

PRODAVAČ: Má něco v kapse.

SECURITY: Dobře, na jaké jste pokladně?

PRODAVAČ: Pokladna 5. A pospěšte si, je tu fronta.

SECURITY: Dobře. Hned jsem tam.

Pan security běžel k pokladně a podezřívavě se zeptal: „Dobrý den madam, co máte v té kapse?“

„Řekla jsem, že nic zajímavého!“ Vykřikla jsem přes celý obchod a security neváhal. Vyndal mi z kapsy sušenky, které jsem ukradla. Prodavač zavolal policii. No, byla to ostuda. Slíbala jsem jim, že už nikdy nebudu krást v supermarketu, a že si příště vezmu pro případ nouze více peněz...

Daniel Valuš

Detektivky

Záhada ulice Zahnutá

Už pátým dnem se v ulici Zahnutá ztrácejí lidé. Já jako detektiv trávím půlku dne v ulici a snažím se zjistit, kam mizí nevinní lidé (tím „půlku dne“ myslím noc, aby nějaký chytrolín neříkal, že přes den nic nezjistím, když lidi mizeli v noci).

Sedmý den jsem se rozhodl, že se s několika policajty schováme někde v ulici a zkusíme zjistit, co se to děje. Já jsem se domluvil s majitelem jedné kavárny, že bych se schoval za výlohu, kde má vystavená různá balení kávy a další podobné takové věci.

A pak se to stalo. Prošel nějaký puberták a stoupl si k přechodu. Z druhé strany přicházel nějaký jiný muž. Zavřel oči, a ty mu zmizely. Byl bezoký. Otevřel pusku, a měl v ní obrovské zakrvácené zuby. Rozběhl se na toho kluka a začal mu rvát z těla orgány a jíst je. Okamžitě jsem se rozběhl pryč. Zaběhl do obchodu a běžel jsem se schovat za pult, aby si mě ta věc nevšimla. Ta věc ale prokopla dveře—a začala hrozivě vrčet. Chouliil jsem se hrůzou. Když jsme ale po chvíli vykoukl, najednou už tam ta věc prostě nebyla. Zmizela nebo spíš na tom místě, kde před chvílí stálo to monstrum, tak tam byl prach. Bylo to divné. Zavolal jsem kolegům, ať to přijdou, protože já už tam nechtěl být ani minutu.

Když jsem se dostal domů, tak jsem šel hned spát. Nemohl jsem ale vůbec usnout. Ležel jsem v posteli a díval se na strop. V ten moment

někdo zatukal na okno. Za ním stále asi další obluda. Byla celá z masa a místo obličejů měla obří tlamu, a vzadu obří oko. Rozbilo to okno a skočilo to na mě. Já stihl odskočit. Bylo to jen o vlas. Už jsem nemusel žít. Nevím, jak to vidělo na mě, když to mělo oko zezadu, ale raději jsem začal utíkat. Vběhl jsem do rohu místnosti a sebral lampu z pracovního stolku. Začalo to dělat piruety nebo něco takového, ale všiml jsem si, že už to nemělo to oko a že mě to už nevidělo. Odhodil jsem lampu zpátky do rohu, ale ono to skočilo na tu lampu a sežralo jí to. Takže zřejmě stále dobře slyšelo.

Pomaloučku jsem se sunul ke dveřím, ale když jsem otevřel dveře, tak tam nabyla chodba. Byl tam les a na zemi ležel papír. Z toho, co na něm bylo napsáno jsem se dozvěděl, že ta věc u mě v pokoji se jmenovala Hněv, a ta v té pekárně Smutek. Prý že když uvidím oba dva v jeden den, tak bych měl být vyvolený. Takový, který by je dokázal proměnit v prach.

Asi už jsem to zařídil u toho Smutku, ale jak jsem to vlastně udělal, to jsem nevěděl. Pak jsem si uvědomil, že ty dveře za mnou byly pořád otevřené a že Hněv byl hned za mnou. Začal jsem ječet jako nějaká malá holčička, ale to asi bylo správně, jakmile ten můj řev Hněv uslyšel, protože taky se proměnil v prach. Asi mi to přineslo štěstí (myslím to, že jsem je tím oba zabil) protože jsem hned potom našel v pokoji kufr plný peněz. Koupil jsem si za ně nový dům, protože to místo kde jsem bydlel, bylo naprosto na zvracení.

Takže všechno nakonec dopadlo dobře.

Tomáš Vu

Vražda v parku

Vítejte ve městě Vinice. Malém městečku s jednou základní školou a malým obchůdkem, ve kterém pracují pouze Vietnamci. Klidné městečko. Co víc čekat?

„Hele já chci taky něco říct, chlape. Jsem Žaneta. Je mi už něco přes 70, ale šiju a pletu celému městu svetry. Takhle si vydělávám.“

Jo, k tomu ještě dojdeme paní Nováková.

„Tak já chci taky slovo. Jmenuju se Miluna a jsem Žanety kamarádka. Pomáhám jí se svetry a prodejem a...“

„Uхни, vole. Jo, ještě jsem vám zapoměla říct, že kromě pletení svetrů mám čivavu Emily.“

Tak to by milé dámy stačilo. Tohle je úvod! Ne popis vašich rolí. Takže už začněme. Ve Vinicích žily dvě ženy. Staré ženy. Jedna se jmenovala Žaneta, která pletla svetry a pak je prodávala, druhá se jmenovala Miluna. Ta Žanetě pomáhala a také se starala o jejího psa, tedy fenu jménem Emily. Připravte se na to že jsou obě tak trošku sprostý. Počkat. Tenhle úvod je trochu dlouhý. Jdeme na příběh!

Je 11.dubna 2019 a Žaneta Nováková má narozeniny. Protože slavila sedmdesátiny, měla velkou oslavu v místní hospodě. Všichni jí přáli, dávali jí dárky, a prostě slavili. Protože je Žaneta matkou, má i vnoučata. Dvě. Kluka Honzíka, kterému je 8, a děvče Natku, které už je 20 let. Jejich maminka, dcera Žanety, se jmenuje Karolína. Natálka se rozhodla koupit své babičce novou hůl. Ale ne tak ledajakou. Elektrickou, která měl v sobě tejzr. Protože v té době zloději kradli peněženky právě starým babičkám.

ŽANETA: Jé, to je ale hezká hůl, Natálko. Děkuji ti mocinky a mocinky krát. A co jsi mi koupil ty, Honzíku?

HONZÍK: Kytku babičko Žanetko.

ŽANETA: Honzíku, hned jí běž vyhodit do koše, jo?

HONZÍK: Jen počkej, ty bábo stará.

KAROLÍNA: Co jsi říkal!?

HONZÍK: Nic mamí.

MILUNA: Žaneto, musíme jít. Musíme doplést svetry pro rodinu Dvořáků.

ŽANETA: Ano, ano, jistě. Jdu sbalit. Děkuju všem za dárky. Jenom Honzovi ne.

HONZÍK: Hele! To není fér.

ŽANETA: Tak ahoj.

OSTATNÍ: Ahoj, babičko Žaneto!

Žaneta si sbalila dárky a s Milunou odešly z hospody. Bylo 18:00 hodin a už se stmívalo. Žaneta s Milunou byly už starší, a tak si musely odpočinout. Sedly si na lavičku v parku a dali si „voraz“. Po chvíli k nim došel mladík. Byl to feťák.

MLADÍK: Dobrý den, dámy. Jsem z banky a potřebuji zkontrolovat vaše kreditní karty.

ŽANETA: Nechte nás bejt! Vy hnusné a odporné čuně! A neváhala a hned použila hůl, ve které byl tejzr. Strčila pořádně do mladíka, a ten spadl na zem.

MILUNA: Ty krávo! Cos to udělala? Asi zemřel vole! Podívej vytýká mu krev z pusy...

ŽANETA: Počkej, zjistím, jestli mu bije srdce.

Dokončení na další straně

Vražda v parku

Dokončení

Ty, holka, počkat. On nedýchá. Asi jsem ho fakt zabila. Do pr... ele. Nemůžu se narovnat.

MILUNA: Ty krávo! Asi zemřel vole! Podívej, vytýká mu krev z pusy...

ŽANETA: Počkej. Zjistím, jestli mu bije srdce. Počkat nedýchá. Asi jsem ho fakt zabila. Do pr...le. Nemůžu se narovnat.

MILUNA: Gratuluji. Zabiješ člověka a už se nemůžeš ani narovnat.

ŽANETA: Dopr... znova! Jó, dobrý! Už se zase můžu narovnat! A sakra. Policie!

MILUNA: Zkusme utéct.

POLICIE: Ne tak zhurta dámy. Zatýkám vás.

MILUNA: Já to nebyla! To tady Žaneta!

ŽANETA: Ty mrcho jen počkej ve vězení.

POLICIE: Haló! Jsem tady! Ukažte ruce.

ŽANETA: Já tu Natálii zabiju!

Policista nasadil Miluně a Žanetě pouta a odjeli na policejní stanici. Tam počkali na vězeňský autobus a odjeli do Pražské věznice. Dámy a pánové, připravte se na sprostý slova, zápach z podpaží a hnusné jídlo. Vítejte ve věznici...

Je další den a naše dámy se probraly. Nejdříve se protáhly a pak šly na snídani. Takhle uběhl 1 týden a holky přistoupily před soud. Zjistilo se, že muž, kterého Žaneta údajně zabila, žil. Měl pouze infarkt a má k tomu takovou komplikaci, že když je paralyzovaný, teče mu krev z pusy. Žaneta s Milunou zaplatily jenom pořádnou pokutu, a nakonec se dostaly z vězení pryč. No nemají štěstí?

Ale pozor! Tím to nekončí! Další příběh bude o tom, jak jim chtěli ukrást Vietnamci jejich čivavu Emily. Ale o tom zas někdy jindy...

Daniel Valuš

Bouře

Lola byla úplně obyčejná holka, než se to stalo. Byl normální den a Lola šla jako vždy do školy. Po škole se vždy vracela autobusem, ale zrovna ten den jí autobus odjel. Tak čekala na další. Žádný se ale neobjevil. Už bylo kolem sedmé hodiny večer a začalo pršet. Rodičům nemohla zavolat, protože se jí vybil telefon. Každá minuta bylo jako hodina a najednou blesk. Lekla se, ale stále seděla na zastávce. Uběhlo půl hodiny a Lola se rozhodla jít pěšky. Sice neměla deštník, ale za to měla teplou bundu. Šla a šla... Uběhlo asi půl hodiny, protože bydlela od školy celkem daleko. Už bylo osm hodin večer a Lola se začala bát. A toto je ten osudový moment, kdy se vše změnilo. Do Loly uhořel blesk.

Když se vzbudila, už byla v nemocnici. Viděla před sebou své rodiče a ti řekli: „Lolo jsi v pořádku? Neboj se, vše bude v pořádku.“ „To si moc nemyslím, vaše dcera do týdne zemře. Je tu sice malá šance, že přežije, ale bude mít zlomené nějaké kosti,“ řekl doktor. Lola se vyděsila, ale neměla slov.

Týden uběhl a Lola to měla spočítané. Měla už jenom svých posledních pět minut. Věděla to přesně. Sice nevím, jak může člověk vědět, kdy přesně zahyne, ale o to tu nešlo.

„Tik tak, tik tak,“ odpočítávaly hodiny posledních deset sekund a smutná dívka se pevně držela ruky své matky.

A stalo se to. Lole už nebušilo srdce. Její mamka okamžitě přivolala doktory, jestli s tím můžou ještě něco udělat. A taky, že mohli. Řekli, že se může navrátit, ale bude do konce života na vozíčku. Loly matka s tím souhlasila. a po operaci dopadlo vše dobře. Lola žila zase jako normální člověk, ale musela se vypořádat s tím, že byla do konce života na vozíčku. Ale na to si časem zvykla. Hlavní bylo, že zase žila.

Tomáš Vu

Stará opuštěná milovnice koček

Stará opuštěná milovnice koček šla do obchodu. Proč ne, budiž. Určitě si myslíte, že šla koupit žrádlo pro kočky, ale to se mýlíte. Šla pro provaz, a lopatu. Ne dělám si srandu. Nevím, proč mám černý humor... No, tady jde ale o tu paní. Už desítky let bydlí sama. Nikdo neví, jak se jmenuje, kde se narodila atd. U nás ve městě jí všichni říkali Kočko žena. Také se o ní šušovalo, že je dcera bývalého starosty Tomáše Nováka. Ale teď si o ní nebudeme povídat a vrhneme se na příběh.

Jednoho dne jsem šel do obchodu si koupit lízátko, než vyrazím autobusem do jiného města na kroužek do ZUŠ. Potkal jsem starou paní, která měla v košíku kočku. Teda dvě kočky. No tak fajn byly čtyři. Teda tři. A ano, počítat umím. Kupovala asi tak 100 konzerv pro kočky a neustále si hlídala datum spotřeby. Vypadala, jako by něco skrývala. A také že ano. Bylo mi líto těch koček.

Scénářová část

JÁ: Dobrý den paní, vy nemáte peníze, že?

PANÍ: No máš pravdu. Kde bych vzala zrovna já na starý kolena peníze. Ale zase se musím starat o svoje kočičky.

JÁ: Kolik to žrádlo dohromady stojí?

PRODAVAČKA: 100 korun českých, mladíku.

JÁ: Tak já to zaplatím. Nemusím si kupovat lízátko.

PANÍ: Jé, děkuju, ty jsi tak hodný. Nechceš, abych ti darovala koťátko? Jedna moje kočička bude za pár dní rodit.

JÁ: Ne děkuju, máma by mě zabila. A o zvířata se starat neumím. Žádné jsem nikdy neměl.

PANÍ: Tak to jo. Ještě jednou moc děkuju.

Ted', když si to připomínám, dekovala tak i té paní. Když jsem šel z obchodu, běžel jsem na autobus a těšil jsem se na kroužek.

O týden později, když jsem šel do obchodu znovu, paní s kočkami opět neměla peníze a mě jí

Bylo zase líto. Tentokrát jsem se domluvil s paní prodavačkou, že se spojíme, (finančně), aby si koupila více jídla do zásoby. Bylo by divné, kdyby každý týden chodila do obchodu bez peněz.

Od té doby, jsem jí potkával každý den na lavičce v parku, když jsem šel ze školy.

Takhle jsem ji vídal celý měsíc... A potom, bylo to první pátek v květnu, tam nebyla.

Lavička byla prázdná, jenom se tam válely staré noviny věnované tématu koček. Zjistil jsem, že ta paní zemřela. Měla pohřeb a její kočky zůstaly bez domova.

Odvezly je do útulku, kde ale strávily jen týden. Potom si je totiž k sobě vzal její dávný partner, s kterým žila, ještě když byla mladá.

Od té doby všem říkám: *Myslete na své staré blízké každý den. Každou minutu, každou sekundu! Nikdy nevíte, kdy o vás odejdou...*

Daniel Valuš

O čem bych chtěl číst...

Nově jsem se přistěhoval do paneláku...

Je docela starej. Pode mnou žijí starší pán a paní. Nade mnou nějaký chlap. Ten moc nechodí z bytu ven. Je to zatím všechno, co vím, a co si můžu dovolit. Žiju sám s mojí kočkou. Nově jsem se přistěhoval, ale to není to, o čem jsem chtěl psát. Něco na tomhle místě je prostě divný. Když říkám divný, tak divný. Včera jsem přišel z nákupu a cítil jsem divný pach, něco jako savo. Já savo nepoužívám. Smrdí mi. Ale říkal jsem si, že asi to je jenom ten starší pár, který bydlí pod mnou. Asi použili savo na něco, nevím na co... Najednou mi to přišlo divný. Nevím, napíšu tady k tomu něco když něco mě napadne nebo se něco stane...

Jaroslav Chojna

Hádka s Magdou

Magdalena Pytlíková byla strašně ošklivá. Bylo jí sice jenom deset, ale byla tlustá, jako kdyby snědla gymnastický balón. Měla zarostlé obočí, byla neučesaná a ve vlasech měla vši, i když je měla obarvené. No, ale ani to za nic nestálo. Na to, že jí bylo deset, vypadala na šedesát.

Pak tu byl její bratr Franta. (*Na upřesnění: abyste věděli, byli dvojčata*). Na rozdíl od sestry byl František od malička perfektní. Jeho váha odpovídala jeho věku. Byl chytrý a vždy ve všem lepší než Magda. A to byl mladší o tři minuty.

„Ne, to nesmíš, vypadni z mého pokoje!“ zakřičela Magda a hodila po Fandovi polštář.

„Je to náš společný pokoj, ty krávo. To není jenom tvůj pokoj!“ odsekl jí.

Magda se zamračila a zlostně odpověděla: „Ne! Od teď je to jenom můj pokoj. Vypadni a udělej si klidně pokoj na záchodě, ale tenhle pokoj je od teď jenom můj!“ A brzy toho co řekla, navždy litovala...

Hádka s Magdou

Dokončení

Jejich matka to slyšela, a tak hned naběhla do pokoje zamračila se. Na oba, jak na Magdu, tak i na Fandu. „Co se to tu děje!!!!!!“

„Mami řekni Fanoušovi, ať okamžitě vypadne z mého pokoje“ (*ano, vážně řekla: pogoje*)

„Ale mami, to je přece náš pokoj, a ne jenom její. Mně jsi řekla, že mám odejít z pokoje, jenom když se převlíká... A tentokrát je to kvůli tomu, že se nemůže soustředit na hru.“

„MAGDALENO!!!!!!!!!!!!!!“, pronesla ostře nahlas maminka.

„Jo, a ještě mi řekla, že si mám vzít svoje věci a udělat si pokoj na záchodě, nebo něco takového.“

„Magdaleno, máš domácí vězení, na celé dva měsíce, a jestli budeš odporovat, budeš to mít každým odporem o měsíc delší“

„Ale mami!!!“

„Ha, vidíš! A jsou to tři měsíce, ty krávo!“

„Fando, přestaň hned mluvit sprostě nebo dostaneš taky domácí vězení“

Tohle Magda fakt nečekala a víte, co se ještě stalo? Rodiče jí zakázali dokola jíst brambůrky, hrát hry a nadávat na Fandu. Fanda se měl pak naprosto úžasně. Nikdo už mu neužíral brambůrky, už ho nikdy nemlátíl strašně tlustý člověk. A hlavně měl klid.

Uteklo několik let, a rodiče nevěděli, co si s Magdou počnou. Rozhodli se, že s ní zajdou k doktorovi. Ten zjistil, že je psychicky nemocná. Začala chodit ke psychiatrovi, ale to moc nepomohlo. Dne 15. června 2019 spáchala sebevraždu. Šla na koupaliště, skočila do vody. A už nevyplavala. Plavčík ani neměl šanci ji vytáhnout, protože zrovna mluvil s jedním policajtem o incidentu, který se na tom koupališti stal. Magda totiž neuměla plavat, a asi by jí to nešlo, protože by jí ta voda na hladině snad ani neudržela. A aby ten příběh neskončil tak blbě, tak uvedu pár důvodů, proč se musela zrovna utopit.

Nemohla skočit z okna, protože by její tuky zařídily, že by se jí nic nestalo. Bylo by to jako kdyby skočila na polštář nebo na trampolínu.

Bodnout se nožem taky nešlo, protože by jí zase chránily tuky.

Nemohla se uškrtit. Nedosáhla si na krk

Zadržovat dech pod vodou jí přišlo namáhavé... ,

Tomáš Vu

Nejpodivnější, nejzajímavější člen rodiny

Nevěřili byste, kdo to je...

Nejpodivnější člen naší rodiny není člověk, ale někdo koho byste asi nečekali. Je to můj šnek. Ano, nedělám si srandu, opravdu už snad čtyři roky vlastním šneka afrického. Ne toho zahradního, jak jste si možná mohli myslet.

Dostala jsem ho, když jsem byla malá od jedné paní, kamarádky mamky mého kamaráda, která už se o něj nemohla starat. Nabídla ho nejdříve jemu, ale ten už šneka měl a druhého nechtěl, a tak skončil u mě.

Od té doby žije v terárku na parapetu okna

v mém pokoji. Tam mu denně házím kousek salátu, okurku nebo natrhané listy pampelišek ze zahrady. Takže polovina jeho dne se skládá z toho, že jí, to co jsem mu dala a tu druhou je

zalezlý v ulitě nebo leze po skle a zanechává za sebou slizovou stopu. Moc zábavy s ním není, můžete ho akorát pozorovat, jak s rozvážností ukusuje svojí snídani nebo pokud jste odolnější, můžete si ho položit na ruku. Ale to akorát jednu polovinu roku. Tu druhou je zahrabaný a tvrdě spí zimním spánkem. Tak tvrdě, že ho párkrát nedokázalo probudit ani přicházející jaro.

Už jsme si mysleli, že se jednoduše odebral do spánku večného, ale den před datem, na který táta prohlásil, že už ho definitivně vyhodí, se šnek probíral. A tahle se to děje poslední roky.

Musím říct, že mě už to jeho přežívání přijde trošku divné, protože podle všech internetových stránek by už měl být dávno mrtvý. Podle nich tento druh umírá okolo 5. roku života. Jemu je to však naprosto jedno a tenhle rok oslaví už osmé narozeniny. Ne, že by mi to vadilo, jen je to prostě zvláštní. Ostatně ta jeho tichá přítomnost je docela uklidňující a příjemná.

Eliška Janoušková

Krásný den. Dnes budu psát o mém dědovi. Lidé starší generace ho budou znát jako zpěváka, někteří i jako kuchaře. Víte už, o kom mluvím? Ano. Je to Vlastimil Švaňhal. Teď některým z vás docvaklo a určitě jste si řekli: „Jo, toho si pamatuju!“

Jak jsem říkal, někdo z vás ho zná jako zpěváka, někdo zase jako kuchaře. I když zemřel dva roky předtím, než jsem se narodil, píšu právě o něm. A tak budu čerpat vzpomínky z dob, kdy jsme s rodinou seděli na chatě a povídali jsme si o něm. Podle vyprávění to byl určitě dobrý člověk. A také hodně spravedlivý! No, teď ho popíšu díky tomu vyprávění těm, kdo ho neznají. Abych nemusel neustále psát děda, teta, mamka atd., představím vám všechny lidi, kteří v tomhle příběhu vystupují:

Majka Švaňhalová: Prostřední dívka v trojici sester. Chce studovat na soudkyni

Kristýna Švaňhalová: Nejmladší dívka, miluje plyšáky

Lenka Švaňhalová: Nejstarší dívka, chodila by pořád jenom po parbách

Vlastimil Švaňhal: Otec všech tří dívek, hrdina tohoto příběhu.

Marie Švaňhalová: Maminka těch dívek, neustále je v práci.

Píše se rok 2000 a Majka se probouzí ze snů. Z ničeho nic kolem ní začnou pobíhat stěhováci. „Mami, co se děje?“ zeptala se rozespale Majka. Marie jí ale neodpověděla a jenom smutně se podívala na Vlastimila.

„Naši se rozešli. Já a Kristýnka se stěhujeme pryč s mámou. Půjdeš taky?“ pošeptala Lenka Majce. Majka se rozmyslela a přitom se dívala na oba rodiče. „Zůstanu s tátou!“ vykřikla rozhodně Majka a Vlastimilovi začaly téct slzy štěstí. Její maminka Marie jenom suše dodala: „Když myslíš...“

Majka vyrůstala s otcem. Její táta Vlastimil dále pracoval jako kuchař. Vařil tak dobrou svíčkovou, že jí jezdili až do Františkových Lázní ochutnávat nejnámější české celebrity tehdejší doby. Prezident Václav Havel nebo třeba zpěvačka Helena Růžičková. Dokonce se znal i s Jaromírem Nohavicou. Ve volném čase pak můj děda Vlastimil hrál na kytaru, na klavír a nebo i zpíval. Měl taky svojí kapelu!

Beru ho jako nejzajímavějšího člena naší rodiny, protože nechápu, jak dokázal žít mezi čtyřmi ženami!

Daniel Valuš

Mrzutý muž

Radek vstal ze své postele a jako každé ráno přímo u ní měl připravené pantofle. Silnější, plešatící padesátník si je nazul, oblékl si župan a vyrazil do kuchyně uvařit si kávu. U horkého hrnku si všiml, že slunce dnes svítí jasněji než jindy. Přece jen už začalo léto a teplý vzduch ho dnes ze spánku probudil několikrát. Kdykoliv, když se naskytla šance, stěžoval si na léto. Neustále jeho kolegové poslouchali, jak ho to horko ubíjí, jak ho otravují děti, kterým skončila škola a tak dále. Budme upřímní, Radek si stěžoval na všechno. Nikdy nebylo nic dost dobré a nedokonalost ho přímo vytáčela. Taky podle toho vypadal i jeho byt. Dokonalé uklizený, sladěný do bílošeda, byt, do kterého se vracel po práci.

Při pohledu z okna přemítal, jak jeho letní prázdniny za mlada vypadaly. Během dospívání nebyl zrovna oblíbený, ale měl jednoho nejlepšího kamaráda. Neustále spolu vyváděli blbosti a Radek moc rád na toto období vzpomíná. Hluboko zasněný ve svých myšlenkách se letmo podíval na hodiny a potom znovu. Málem vyletěl z kůže, když zjistil, že jde pozdě do práce. Nedopitý hrnek položil na jídelní stůl a pelášil do ložnice se převléct do obleku. Oblékl si ho asi za dvě minuty, vzal si tašku a vyběhl ze dveří. Šlo na něm vidět, že se oblékal dvě minuty. Kravatu neutáhl, jedno nohavici měl zastrčenou v ponožce a až před panelákem si nasazoval hodinky. Možná právě díky tomu, že hodinky odvedly celou jeho pozornost, šlápl přímo do psí hromádky.

Zastavil se a zvedl ušpiněnou botu tak, aby viděl na podrážku a opravdu, šlápl do toho, čeho si myslel. Vztekem zrudl a začal se rozhlížet jako šílený. Nestíhal do práce a ještě k tomu nějaký psisko se rozhodne vydělat přímo doprostřed chodníku. Bylo mu ale jasné, že ten pes za to nemůže, může za o jeho páníček, a tak jednoho hledal, dokud nezahlídl mladší černovlasou slečnu venčící svého hnědého buldoka. Okamžitě se rozběhl k ní. Když se k ní přiblížil, všimnul si výrazného líčení, které na obličeji měla. Bylo jí tak dvacet. Hubená dlouhomasá holka na něj kývla. Celý rudý na ni zvýšil hlas: „Když už se tedy milostivá paní rozhodnete venčit svého psa, můžete prosím příště zabránit tomu, aby se vydělal na chodníku, nebo ještě lépe, to po něm třeba uklidit.“

Slečna očividně byla zmatená, ale i tak usmála se na něj a začala vytahovat něco z kapsy. Radek se zdál být ještě více rozčilený její slušností než z toho, co se mu před chvílí stalo na chodníku.

Žena vytáhla papírové pytlíky a ukázala mu je s líbeznými slovy: „Já používám tyhle, a po svém pejskovi vždy uklízím. To asi nebylo naše.“ Při posledních slovech se usmála na buldoka, který zrovna něco očichával.

Možná v jiný den, v jinou situaci by to Radek nechal být a v soukromí by si až stěžoval, jenomže dnes evidentně neměl dobrou náladu, a tak stále

Pokračování na další stránce

Mrzutý muž

dokončení

pokračoval v jízlivém tonu: „Pardon já si vlastně nevšiml, protože tady je vlastně spousta jiných psů.“ Rozhodl rukama, aby jí jasně dal najevo, že jedině ona tady svého psa venčí.

Přesto, že bylo nadmíru jasné, že svojí větu myslel ironicky, černovláska se rozhlédla po okolí. Zakroutila hlavou a protočila oči. „Věřte tomu nebo ne, ale to, že jsem tady zůstala jediná, neznamená, že jsem dnes venčila jediná.“ Otočila se k Radkovi zády a i se psem rozzlobeně odkráčela.

Radek málem zlostí vyletěl z kůže. Ze vzteku kopl do odpadkového koše poblíž tak moc, že ho celá noha rozbolela. Kulhavou chůzí se došoural na trávník, aby si o něj botu utřel, když v tom uviděl chlapa asi v jeho věku, jak uklízí tu hromádku, do které šlápl. Neměl u sebe asi pytlíky, a tak si pro jedny došel.

I když by se měl Radek nejspíše cítit špatně, ohrnul nad tím mužem nos a utíkal do práce.

Alice Hynková

Znuděná servírka

„Redukuje se vodíkem, obsahuje kyselinu...“ Šla jsem po ulici, v ruce jsme držela sešit a opakovala si na test z chemie. To, že tu čtvrtletku píšeme, jsem se dozvěděla teprve dneska ráno a momentálně mi zbývala hodina a půl, abych se doučila šest stránek textu. Obvykle jsem se na všechno připravovala dopředu, ale je pololetí a všemožných písemek teď píšeme desítky, třeba dneska ještě píšeme matiku, a po obědě děják. Na jednu se tudíž jednoduše zapomene.

Zaklela jsem a rychle uskočila do strany, protože jsem málem narazila do lampy. Zaklapla jsme sešit, do kterého jsme celou dobu koukala a povzddechla si. Čtení za chůze budu muset ještě vypilovat.

Po pár minutách jsme zabočila do úzké uličky a vklouzla do druhých dveří, nad kterými se ve větru houpla stará cedule s pečlivě vyvedeným nápisem „Bistro u Fontány“.

Okamžitě mě ovanul teplý vzduch a já ze sebe začala odmotávat šálu. Pověsila jsme si bundu na háček a posadila se k volnému stolu naproti baru. Ze stojánku jsem sebrala jídelní lístek a začala si vybírat. Do tohoto bistra jsem chodila už roky. Milovala jsem abstraktní obrazy, které tu visely skoro na každém kousku stěny a vůni byli-

nek, která se tu vždy vznášela ve vzduchu. Nejvíc jsme ale měla ráda starou paní, která tu, jak sama tvrdila, obsluhovala už od jeho otevření. Což jsme jí vzhledem k pokročilému věku docela věřila. Pokaždé si se mnou chvíli povídala a na horkou čokoládu mi přidávala šlehačku a posypek navíc.

Když jsme zaznamenala kroky, které se ke mně blížily, zvedla jsme hlavu a nadechovala se, že stařenku pozdravím jako obvykle. Místo toho se moje oči setkaly s obličejem holky asi tak v mém věku, která přede mnou stála a propalovala mě znuděným pohledem.

„Co si dáte?“ zeptala se nevýrazným hlasem a dál na mě zírala

Zdvořile jsme se usmála „Můžete mi donést jeden sýrový toast a malé cappuccino, prosím“

„Nemůžu, nemáme sýr,“ odvětila otráveně

„Dobře, tak ten šunkový, prosím“

„Ten taky nemáme“ začala si poklepávat nohou

„Dobře, a máte vejce s chlebem a pažitkou?“ snažila jsme se udržet úsměv. Začínala mě štvat.

Povzddechla si a zatvářila se, jako kdyby pochybovala, že mám vůbec nějaký mozek „Nemáme sýr,“ řekla pomalu s důrazem na obě slova „A opravdu ho teď neseženu,“ dodala ještě nepřijemněji.

Můj úsměv byl už tak křečovitý, že možná spíš připomínal škleb. „Tak jen to cappuccino“ řekla jsem s největším klidem jakého jsem byla schopná.

Otráveně si to zapsala „Ještě něco?“ zívla.

„Ne, děkuji“ servírka jen pokrčila rameny a vrátila se za pult.

Když odešla, několikrát jsem se nadechla.

„Kráva“, ulevila jsem si v duchu a znovu vytáhla chemii. Měla bych si to ještě projít.

Zrovna když jsme přemýšlela, proč mi u jedné rovnice vyšel úplně jiný výsledek, než v učebnici, přistál přede mnou hrnek. Zvedla jsem hlavu. Holce přece jenom poděkuji, pomyslela jsem si, ale ta už byla zase někde pryč. S očekáváním jsem se napila a zkrivila obličej. To kafe bylo úplně kyselý. Naštvaně jsem ho položila zpátky na stůl a chystala se zavolat na servírku, když se přede mnou sama objevila.

„Je všechno v pořádku?“ na rtech jí pohrávala ironický úsměv, zatímco mě probodávala pohledem. Zatnula jsem ruce v pěst, najednou jsme viděla rudě.

„Skoro vše, jen neukápló vám tam možná trochu octa?“ odvětila jsem ještě ironičtěji než ona a propalovala ji stejným pohledem.

Přitiskla si ruku na ústa v předstíraném překvapení „Opravdu? To se moc omlouvám“

Chvilí jsme si navzájem koukaly do očí. Pak jsme se zvedla a zamířila pro bundu „Krávo“ zašeptala jsem, když jsem kolem ní procházela.

„Cože jste říkala?“ zatvářila se uraženě

„Jen, že máte výborné kafe“ usklíbla jsem se, vzala bundu a vypadla ven. Slyšela jsem ještě, jak na mě volá něco o placení, ale ignorovala jsem ji. Když jsme stála na chodníku naštvaně jsem zavrčela. Mrcha. Po chvíli, kdy jsem se uklidnila jsem se ještě jednou nadechla a vyrazila do školy. *Eliška Janoušková*

Nesmělý kluk

Jmenuje se Marek. Má hnědé delší vlasy, hubenou vysokou postavu a vyrýsovanou bradu. Nedávno oslavil 15. narozeniny. Má jen dva blízké kamarády a před nimi umí být vtipný, hodný a výřečný. Prakticky jen před nimi umí být sám sebou a jakoby se před zbytkem světa schoval. Jeho spolužáci ho nikdy neuměli popsat, protože pro ně je jakýsi nijaký. Neusmívá se ani se nemračí. Nikdy s nikým nemá problémy a v důsledku toho se neumí ani za sebe postavit. Žije jen s jeho tátou, protože maminka mu umřela, když byl malý. Ani jeden spolu moc nevychází. Asi proto, že jeho otec před Markem nikdy úplně nevyjádřil emoce. Možná taky proto se mu Marek začíná pomalu podobat. Jediný moment kdy je sám sebou, kromě toho

když je s kamarády je, když hraje hokej. Naprosto ho zbožňuje a během zápasu je naprostý opakem toho, jak se jeví normálně. Ukazuje sebedůvěru a umí bojovat, na rozdíl od stydlivého kluka, který nakonec vyjde z kluziště. Co se týče vztahů, nikdy neměl plnou odvahu na to, oslovit holku, na rozdíl od svého kamaráda Šimona. Od něj neustále poslouchá příběhy o jeho přítelkyních, které jsou každý týden jiné. Nezávidí mu. Možná je to i tím, jak se Šimon chová k holkám o tím i trošku opovrhuje, ale to si nechává pro sebe.

Konečně zazvonilo a Marek se vyrazil ke skřínce, aby si vzal své věci. Snažil se prorvat davem, který na něj čekal na chodbě. Když se konečně už ke své skřínce dostal a zadal kód pro otevření, zasáhl ho odporný puch. „Sakra,“ povzdychl si. Zjistil, že ten banán, který už tam nějaký čas ležel, se zkazil. Z batohu vytáhl plastový pytlík, přetáhl si ho jako rukavici a vzal do ní, to, co z banánu zbylo. Naštěstí přímo vedle něj stál odpadkový koš... Když se otáčel zpátky ke skřínce, ucítil něčí pohled. Otočil se a u schodů, úplně na konci řady skříněk stála hnědovlasá, malá holčička v kostkované sukni. Hned jak navázali oční kontakt, hnědovláska se bleskurychle otočila a snažila se zakrýt nervozitu, tím, že vytáhla telefon a začala něco psát. Marka to sice trochu zmátlo, ale nevěnoval tomu pozornost. Zavřel skříňku, hodil si batoh na záda a vyrazil k východu.

Po škole musí chodit domů pěšky. Nejsou to ani dva kilometry, ale Marek si stejně myslí, že autobus by

mohl měl jezdit i ke škole. Zrovna přemýšlel nad tím z matematiky, když zaslechl, jak za ním někdo utíká. Pomalu se otočil a uviděl, jak jeho směrem míří jeho spolužačka Anna. Nebo vlastně ani ne tak spolužačka. Mají spolu dva předměty. Ani ho nepřekvapilo, že se žene jako blázen. Taková prostě je, neustále v pohybu a energická. Spíš ho ale překvapilo, že se u něj zastavila. Stál tam, nejistý vedle holky, s kterou se vídal skoro každý den, ale v tuhle chvíli jí viděl poprvé zblízka. Její dlouhé blondáté vlasy jí dosáhly normálně až na záda, ale dnes je měla zapletené v nedokonalém uzlu. Její tváře se zbarvily do červena, nejspíše tím během, a modré velké oči, které snad nikdo nepřehlédl, se upřely na něj. Nikdo ještě těm očím neodolal. Měla na sobě hnědou kostkovanou košili, pod ní krajovaný černý top a černé kalhoty. Marek nic neřekl, proč by taky měl? Anna se snažila popadnout dech a on čekal, až ona něco řekne. Jeho přání se splnilo ve chvíli, když z ní vyšlo: „Ahoj, ty jsi Marek, že jo?“

Nijak se to Marka nedotklo, vlastně Anna není úplně jeho šálek čaje a je si i jistý, že on není její. Proto na otázku odpověděl jen kývnutím. Udýchaná spolužačka kývla taky, ale jen jednou. Došlo jí, že Marek asi chce vysvětlení, proč za ním přišla, a tak řekla: „Nevím, jestli mě znáš, jsem Anna a...“

„Jo znám.“ přerušil jí stroze Marek. Nejspíš proto, aby ji od sebe odradil. Jenomže to asi moc nezaбрало, protože se jen pousmála. „Fajn, super no nevádí, když se k tobě na chvíli přidám? Máme stejnou cestu.“

Svůj obličej nezměnil. Pořád se snažil být nad věcí, ať už v jakékoli situaci, a to dokonce, i když holka, s kterou v životě nepromluvil, se najednou chová jako jeho kamarádka. Jen pokrčil rameny a šel dál, Teď už ale spolu s Annou.

Nejdříve se mezi nimi odehrávala jen neosobní konverzace. Anna se vyptávala na to jak to má se školou, s hokejem a podobné věci. Marek většinou odpovídal jednoslovně. Nechával ji, ať ona vede konverzaci, když vtom najednou Anna vytáhla něco, co nečekal. „Mojí kamarádce Adéle se líbíš.“

To už upoutalo jeho pozornost, protože na to už připravenou odpověď neměl. Dělá si ze mě jen srandu? Proto s ním dnes jde? A hlavně, kdo je sakra Adéla? Vykulil na ni oči a Anna pochopila, že fakt nemá tušení, kdo Markéta je.

„Určitě víš. Hnědý vlasy, menší postava, dnes měla na sobě černou halenku a kostkovanou sukni. Máš s ní, mám pocit, společnou chemii.“

Takový zajímavý fakt. Marek na chemii nikdy nechodil. Nikdy mu nešla, a jelikož ji měli dobrovolnou, určitě pro něj nepřicházela v úvahu. Avšak vzpomněl si na tu holku u skříněk.

„Já na chemii nechodím,“ opravil ji, „a nijak zvlášť tu holku neznám.“ Snažil se zachovat klid, možná se zdál, že je mu všechno volný, ale už jen představoval, že se někomu líbí, mu nahnala husí kůže. Annu to překvapilo, ale po celou dobu se nenechala vykolejit a pořád se usmívala. „No nevádí, ona zná tebe, vlastně je to moc fajn holka. Kdybys jí poznal, určitě by se ti taky líbila.“ Marek nespouštěl pohled z cesty, ani jí neodpověděl. Nechtěl s ní tohle řešit.

Pokračování na další straně

Nesmělý kluk

Dokončení

„Vždycky tak málo mluvíš?“, pousmála se Anna.

„A ty vždycky tak moc?“ Vrátil jí to. Jakoby si Anna v duchu řekla „konečně“, což se Markovi nelíbilo. Vyprovokovala ho, a teď se bude snažit ještě o to víc. A taky ano. Konečně od něj dostala pořádnou reakci.

„Tak trochu jo, ale většinou to lidé ocení.“

„Lidi jsou různý, a umí i předstírat.“

Opravdu hodně se jí snaží odehnat, jenomže netuší, že Annu to teprve začalo bavit.

„Možná, ale koho zajímají ostatní?“ Jestli tím něco naznačila Markovi, tak to nepochopil. Protočil jen oči. „Co?“

„Nic.“

„No tak, co máš proti tomu?“

Je si jistý, že by upřímnost nezvládla dobře, už jen podle toho, jak na něj působí, ale potom mu došlo, že tím by se jí určitě zbavil, a tak toho využil. „Ty jsi ta poslední, koho nezajímají názory ostatních.“

„Ha, možná podle tebe.“

Opět na to odpověděl jen protčením očí. Jenomže ho zklamalo to, že to nevyšlo. To, jak se jí chtěl zbavit.

„No každopádně si myslím, že by ses s ní chtěl začít bavit, ona na to ale nemá odvalu.“

„A koho zajímá, co si ostatní myslí?“ Tak teď už mu to snad vyjde.

„Pravda, ale je rozdíl mezi názorem a radou.“

Tak zase marně. Nevzdala to. „Takže mi už i radíš?“

„No jo, někdy to moje mluvení je i užitečný.“

Marek si ani nevšiml, že se usmíval. Nevěděl, jak dlouho. Možná to není tak špatný, začal si říkat, ale potom ho v přemýšlení jeho doprovázející přerušila.

„Já jdu tudy, tak nad tou radou přemýšlej a dej vědět. Tak zatím, možná tě zítra zase doprovodím.“

„Neopovažuj se.“ Na to mu Anna věnovala jen poslední sladký úsměv a šla dál. Chvilku Marek pozoroval jak odchází, ale potom zabočil k cestě, která vedla přímo k jeho domu.

Celou dobu nad tím rozhovorem přemýšlel. Nad

Adélou a jak si jí nikdy nevšiml, nad tím, že asi není tak neviditelný, jak si myslel, ale hlavně nad Annou. Líbila se mu její sebedůvěra a otevřenost. Celkově jak jednoduché s ní bylo mluvit, i když hlavně mluvila ona.

Přišel večer a Marek si šel lehnout a psal si se svým nejlepším kamarádem Šimonem. Neřekl mu vůbec nic o tom co se mu dnes stalo, nejspíš už o Adéle nebo o Anně slyšel. Nejdříve si je chtěl proklepnout sám, i když mu Adéla byla celkem volná.

Jenomže najednou jz čista jasna jeho mobil zapípal. Netrvalo to dlouho, a nečekaně mu přišla od Adély zpráva. Představila se mu a napsala mu, že se ho zná z biologie. Přemýšlel, jestli je opravdu tak stydlivá, jak mu ji vylíčila Anna... A znovu překvapení. Během těchto úvah mu napsala sama Anna: „Přemluvila jsem Adélu, ať ti napíše sama jako první. Neděkuj mi, nemáš za co, jen to nepo... a snaž se předstírat, že umíš mluvit. Děkuju. Tak zítra, ale už za tebou běhat nebudu.“

Alice Hynková

Zase na poslední chvíli

ČAS

Einstein měl pravdu, čas je jen iluze. Neplyne stejnoměrně. Někdy vám hodiny připadají jako minuty a jindy jedna sekunda může trvat věčně.

Čas je neúprosný, v jednu chvíli jste dítě, které si hraje s kamarády na hřišti a najednou, zničehonic, vám je 15 let. Totálně jsem času propadla. Je to jako skočit z letadla bez padáku, přímo pěkně na držku. Svou teorii podpořím tím, že vám povím svůj příběh.

Pro mě ta nejrychleji uplynulá doba byla mé dětství. Přijde mi, jako by bylo pouhým ústřížkem, snem, který neměl dlouhého trvání. Jako bych ho nikdy neprožila. Občas si marně snažím vzpomenout. Víte, prošla jsem si v dětství dost nepěknými věcmi a tak si dobré vzpomínky na ně sřežím jako oko v hlavě.

Občas člověku jde o čas. Mamka mi jednou vyprávěla, že jsem měla, myslím, spalničky, když jsem byla ještě hodně malá. Vezla mě ve dvě ráno do nemocnice. „Hrozilo i nebezpečí, že nepřežiješ, nebože budeš mít velké komplikace se zdravím do konce svého života,“ tvrdila mi.

Kdyby tam tenkrát moje mamka dorazila o půl hodiny, o půl minuty, nebo o půl vteřiny později, nebylo by všechno jinak?

Z nějakého mě neznámého důvodu se mi však vesmír rozhodl dát na tomto světě více času a úplně jsem se ze své nemoci zotavila. Jediné, co si z této fáze mého života pamatuji, je zdravotní klaun s velkým červeným nosem a bílým líčením na obličejí. Nesmírně jsem se ho bála.

Svěřím se vám s jednou věcí, která se mi stala na prvním stupni ve škole. Na základní školu ve Františkových Lázních jsem chodila jenom čtyři roky. Odešla jsem odtamtud kvůli šikaně ze strany několika spolužáků i samotné třídní učitelky. Nedokážu ovlivnit to, co se stalo a nedokážu změnit své reakce na jejich ponižování. Kéž bych to dokázala.

Když mi bylo asi osm, jedna z těch nejhorších šikanátorek mi poslala během hodiny papírek. Bylo na

něm napsáno, nepamatuji si už co přesně, ale myslím, že to bylo něco ve smyslu, ať se jdu raději zabít a že jsem přiča.

Po hodině jsem za tou holkou šla s tím, že to doma ukážu mamce a ona bude potrestaná za to, jak se ke mně pořád chová. Tentokrát pamatuji slovo od slova, co mi na to odpověděla: „Pokud mi na telefon nenatočíš video, jak ten papírek trháš, tak se podřežu a ty za to půjdeš do vězení.“

Byla jsem ještě malé dítě a vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Měla jsem strach. Stanovila mi časový limit, do které jí to video musím poslat. Šlo mi o čas. A té dívce určitě taky, přece jenom, takhle se nechová žádné normální dítě.

Pamatuji si, jak jsem to video, kde trhám ten papír, natáčela se slzami v očích. Brečela jsem natolik, že jsem neviděla na krok před sebe. Další den ve škole mi ta holka ukázala jizvy na svých rukou a pověděla mi: „Tady, abys věděla, jsem se řezala a chtěla jsem včera zabít. Ale pak jsi mi poslala to video.“

Já jsem se poprvé pořezala v druhé třídě. Měli jsme výtvarnou výchovu, měli jsme něco vyřezávat z papíru kobercovým nožem. Nevím proč, ale přejela jsem jeho čepelí po svém zápěstí. Nějakým způsobem mě fascinovalo, jak se objevují na mé kůžce kapičky krve, které pomalu stékají po mé ruce jako klidný potůček. Líbilo se mi i to, jak mě páčila kůže okolo rány. Doteď mám na pravém zápěstí drobnou bílou jizvičku.

Nebylo to naposled, co jsem to udělala. Díky fyzické bolesti zapomínám na tu psychickou, ovšem nic netrvá věčně. A já nemohu zapomenout.

Jako malá jsem si myslela, že já jsem ten problém a že vše, co se mi děje, je moje chyba. Často jsem se kousala, mlátila hlavou do zdi, obecně jsem si ubližovala, protože jsem měla pocit, že si tu bolest zasloužím.

Často jsem do půlnoci zírala na strop svého pokoje a přemýšlela nad tím, jak moc bych si přála být jiná.

Normální. Víte, vždy jsem si byla vědomá toho, že je se mnou něco špatně, něco hluboko uvnitř mé zlomené duše. Má minulost je velmi temná, ovšem

nebudte z mého příběhu smutní. Netoužím po vaší lítosti, nepotřebuju ji. Pokaždé totiž ty traumatizující věci přežiju.

Jsem dostatečně silná na to, abych se pokusila zapomenout na zlé časy a začít žít přítomným okamžikem. Jsem v pořádku. Vážně, budu v pohodě. Vím to.
Tereza Šišková

Věčně nestíhám... nebo něco ano?

Zasténala jsem a překulila se na druhý bok. Před chvílí mi zazvonil budík, který mi jako obvykle připomněl, že je ráno a že mám okamžitě vstávat. Nikdy nebral ohledy na to, že jsem šla spát až kolem čtvrté. Stejně jako snad skoro všichni učitelé v naší škole, kteří si asi mysleli, že nemám na práci nic jiného, než se jen neustále učit. Přetáhla jsem si peřinu přes hlavu s úmyslem spát ještě alespoň pět minut. Ale jakmile jsem zavřela oči, pípání se ozvalo znovu. Se vzteklým zavrčením jsem budík vypnula, rozespale se posadila na posteli a chvíli tupě zírala před sebe. Konečně jsem se odhodlala zvednout a dojít do koupelny. Ještě jednou jsem si povzddechla, než jsem za sebou s prásknutím zavřela dveře.

Tenhle den nezačíná zrovna nejlíp, proběhlo mi hlavou, když už jsem se chystala odejít z bytu a můj pohled padl na hodiny v kuchyni. Jestli chci stihnout autobus, budu muset běžet. A to pěkně rychle. Zaklela jsem, rychle zamkla a přímo vyletěla z domu. Na zastávku jsem doběhla zrovna, když nastupovali poslední cestující. Starouškovi za volantem jsem podala peníze a pokračovala do nitra busu. Už jsem si myslela, že budu dalších dvacet minut balancovat v uličce, když jsem si všimla známé postavy zahalené v zelené mikině, která zabírala celou dvousedačku a nevíšovala si pohledů lidí, kterými jí naznačovali, že by si také moc rádi sedli. Batoh položený vedle ní jsem jí hodila do klína a udýchaně jsem prudce dosedla vedle ní.

„Čau Nik,“ dívka po mém pozdravu zvedla oči od knížky.

„Ahoj Hazel,“ se zdviženým obočím si mě prohlédla. „Proč jsi tak červená?“

„Já to nemám tak blízko jako ty, abych i při deseti minutovém zpoždění mohla normálně jít.“

„Někdo má prostě smůlu,“ pokrčila rameny a vrátila se zpět ke knížce.

Pokračování na další straně

Věčně nestíhám... nebo něco ano?

Dokončení

„Neříkej! “ kysele jsem se ušklíbala.

Nik si nikdy neměla na co stěžovat. Nejenže záhadným způsobem zvládala to množství testů, které na nás valili, ale hlavně si ji zamiloval naprosto každý, kdo ji potkal. Učitelé ji pokaždé když přišla pozdě, věřili skoro jakoukoli výmluvu a když se náhodou nachomýtla k nějakému problému, tak ji nikdo nikdy nepodezíral. Já byla její naprostý opak. S barevnými pruhy ve vlasech a s roztrhanými džínami jsem rozhodně nepůsobila jako někdo důvěryhodný, alespoň ne pro většinu lidí.

Zbytek cesty proběhl v absolutním tichu a v mé snaze ignorovat babičku, která si za námi vcelku hlasitě stěžovala na nevychovanost mladé generace. No co, nemůžu bejt přece andílek.

Poslední zastávka. Byli jsme před školou. Všichni začali vystupovat. Sestoupila jsem po schůdkách na chodník a otočila se, kde je Nik. Ta vyšla hned za mnou a okamžitě si zastínila rukou oči. Slunce už to na obloze rozparádilo.

„Nenávidím světlo,“ zavrčela Nik podrážděně. Musela jsem s ní souhlasit. Oproti šeru, které panovalo v autobuse, to byl vážně rozdíl.

„Tak jdem,“ zavelela a vyrazila vpřed, jakmile si její oči přivykly nenadálému dostatku světla. S nevolí jsem jí následovala. Konečně jsme se propletly davy studentů a stannuly před skříňkami. Ty jsme měly hned vedle sebe. Shodila jsem batoh až k prasknutí narvané učebnicemi na podlahu, otevřela prostřední kapsičku a začala se v ní přehrabovat ve snaze najít klíče. Srdce mi vynechalo jeden úder. Na obvyklém místě nebyly. Horečně jsem prohrabala i další kapsy. Nic. NIC. „Sakra,“ zanažovala jsem a podívala se na svoji kamarádku. „Nevíš, kde mám klíče?“

„A já to mám jako vědět?“ zakroutila pobaveně hlavou, když jsem na ni vrhla zoufalý pohled. „Nemáš je hozené v té největší?“ zeptala se ve snaze mi přece jen trochu pomoci.

„Ne, tam jsem se už koukala.“

„A v tý na straně?“

„Ne,“ vydechla jsem ještě zoufaleji. Jestli jsem je ztratila, tak to bude průser. „Doprčic,“ začínala jsem panikařit. Ještě jednou jsem prohledala celou tašku. Marně!!!

Nik mi zaklepala na rameno. „Nechci nic říkat, ale za pět minut máme být na chemii.“

„Já vím. Když ale ty zatracený klíče nikde nejsou. Jestli je nenajdu, čeká mě za strany rodičů minimálně čtvrt-hodinová nesnesitelná přednáška o mí neopatrnosti a o tom, jak je špatný ztrácet věci, a k tomu dostanu zaracha. Nebo dokonce ještě hůř.“

„Mám tam jít bez tebe?“ zeptala se netrpělivě Nik. Když mi přes obličej přelétl nesouhlas, rychle pokračovala. „Mám prezentaci a potřebuju z ní dostat něco dobrýho. Nemůžu tam přijít pozdě,“ vrhla na mě omluvný pohled. „Pak ti to vynahradím“.

Podívala jsem se na ni. „Tak jo. Koupíš mi vaflí“.

Zakoulela očima. „No jo. Ale jenom jednu. Tak čau!“ otočila se a vyrazila směrem k učebně chemie.

Dívala jsem se za ní, jak odchází pryč. Tak, a jsem sama.

Nadechla jsem se. „Uklidni se Hazel. V těch

různejch televizních dokumentech furt říkaj, že jestli člověk propadne panice, všechno jde do háje. Takže se uklidni.“ Chvilku jsem jen stála nad školním batohem a přemýšlela, co mám sakra dělat. Nejrozumnější mi připadlo projít si cestu od školy k zastávce autobusu. Jestli mi vypadly někde tady, pak je určitě objevím. „Ne určitě,“ opravila jsem se a lehce se mi sevřel žaludek. „Jestli mi vypadly v autobusu, tak už je v životě nenajdu. A stejně to bude, jestli je někdo našel a prostě je sebral...“ křičel na mě můj mozek. To jsem ještě pořád stála jako přilepená na místě. „Tak sebou koukej hejbnout,“ poručil a já se konečně vzpamatovala a rychle vyběhla ven ze školy. Nevěnovala jsem pozornost uklízečce, která se na mě tázavě podívala, když jsem kolem ní přímo prosvítila ze dveří ven.

Pohledem jsem začala decimetr po decimetru pátrat po chodníku. Nikde neležely. V zoufalství jsem celou cestu proběhla několikrát. Bez výsledku. „A co trávnik?“ blesklo mi hlavou a hned jsem své oči stočila na něj. „Musí tady někde být. Prostě musí!“ Prsty jsem rozhrnovala stébka trávy a... znovu začala panikařit.

„Hej“ ozvalo se najednou za mnou. Rychle jsem se otočila a ztuhla. Zírala jsem se do modrých očí Jaye Kellera. Do těch očí, ze kterých šílela každá holka z ročníku. Hleděl na mě s otazníkem jasně vepsaným ve tváři. Kolem jemně tvarované lícní kosti se mu kroutil pramínek blondatých vlasů. V ranním slunci přímo zářily. Jo, možná jsem z něj šílela taky... ale jenom trošku. Trošičku...!

„Není tohle tvoje?“ vytáhl z kapsy mně velmi povědomou věc a strčil mi jí před obličej.

Skoro to zadunělo, jak mi ze srdce sklouzla snad ten největší kámen v historii lidstva, ale navenek jsem se snažila vypadat co nejméně lhotejně. „Jo!“ Vzala jsem mu klíče z nabízené ruky. Sotva jsem je sevřela v dlani, obklopila mě úleva. „Díky moc“ vydechla jsem. Ta hluboká modř mě možná znervožovala víc, než jsem si byla schopná přiznat.

„Našel jsem je ležet na chodníku, o kus dál od školy.“ poznamenal a pořád si mě prohlížel

„Jo, musely mi tam vypadnout,“ dostala jsem ze sebe, čím dál nervóznější. „Hazel seber se,“ křičelo na mě moje podvědomí. „Vždyť není vůbec tak hezkej!!! Tak honem, něco mu řekni a odejdi! Slyšíš? Odejdi, a hned.“ Nevěnovala jsem však tomu vnitřnímu našeptávání žádnou pozornost. Dál jsem stála na místě a oplácela mu jeho pohled.

„Neměli bychom jít?“ ozval se po chvíli ticha Jay a poklepal si prstem na hodinky. „Je už osm minut po osmý!“

To mě probralo. „Sakra,“ zanažovala jsem. „Chemikářka mě zabije. Úplně jsem zapomněla na čas... Ještě jednou díky,“ zadrmolila jsem rychle a chystala se vyrazit v blahé naději, že se mi podaří to zpoždění o trochu snížit.

„Počkej!“

Otočila jsem se na něj s pocitem, že jsem zcela určitě nechala na chodníku ležet svůj mobil nebo tak něco. Jo, i toho bych byla schopná.

„Co se stalo?“

„Co by se mělo stát?“ V ruce nic nedržel, a místo toho, aby se zeptal, jestli jsem ještě něco neztratila, mi vyšel naproti. Najednou jsme zase stáli těsně naproti sobě.

„Ty jsi z céčka, ne? Dneska přece máme první dvě hodiny společně. Jdeme stejným směrem," na tváři se mu objevil jemný úsměv. On se tak úžasně usmívá, proběhlo mi hlavou, ale já zase tu myšlenku rychle zaplašila. Tohle všechno je jenom vtip a on si že mě chce vystřelit.

„Tak jo, ale musím se ještě stavit u skříňky. " Ta část mého já, která tomu všemu fandila vyhrála, a tu druhou pesimistickou, jsem zatlačila někam do rohu. Přeshlápla jsem na druhou nohu a čekala na jeho reakci. Proč jsem z něho sakra tak nervózní?

„Jestli u Andersonové budeme později o deset nebo patnáct minut je podle mě úplně jedno!" pokrčil rameny. Srovnal krok s mým a vyrazili jsme ke škole. „Zabije nás tak i tak.“

Musela jsem se zasmát. „To jo, možná něco horšího. Pamatuješ na Kady?" zeptala jsem se ho nahlas.

„Na to se nedá zapomenout, " ještě víc zvedl koutky úst.

Vzpomněla jsem si na to, jak ji za pětiminutové zpoždění chemikářka seřvala před celou třídou, k tomu jí naparila několik dní po škole, a další měsíc na ni měla různé narážky. Podle mě mohla i za to, že ta holka, která měla obvykle samé jedničky, od ní dostala na konci školního roku na vysvědčení trojku. Ale to jsem se mohla jenom domnívat.

Prošli jsme dveřmi a já uviděla svojí skříňku, před kterou se na zemi povaloval můj batoh. V tom spěchu jsem ho tam nechala. Ještě štěstí, že nikoho nepadlo mi ho někam schovat. Oddechla jsem si. Kdyby tam nebyl, byl by to ještě větší průser. Jay, který ho taky uviděl, jenom pobaveně zvedl obočí. Nic ale neřekl. Díky bohu. Odemkla jsem, rychle se přezula a snažila se najít všechno, co jsem potřebovala.

„To ti to i normálně trvá tak dlouho, " prohodil s úsměvem Jay, když jsem se ve svém naditém školním zavazadle nějakou dobu přehrabovala.

„Nemůžu najít učebnici, " zasténala jsem našťvaně.

„Ukaž, " natáhl ruku a ze změti sešitů a jiného haraburdí vytáhl přesně to, co jsem potřebovala. Podal mi ji a možná schválně se mě přitom dotkl prsty. Vydechla jsem.

„Díky, zase, " lehce jsem se usmála a vzala jsem si ji. „On je vážně tak krásnej...“ vydechla ve mně tichounce první část mého já.

„Nemáš zač " strčil mi rázně k učebnici do ruky ještě batoh. „Půjdeme už konečně? "

Za minutu jsme stáli před dveřmi do třídy „Kdo vymýšlí omluvu?" zeptala jsem se kysele a pohledem propalovala nápis na vstupu do třídy.

„Myslím že nás ani nepustí ke slovu, " ve tváři měl stejný napjatý výraz. Povzdechla si. „Jsi připravená vstoupit do dračího doupěte?" položil ruku na kliku. „Jo, " odpověděla jsem a zhluboka se nadechla.

Jakmile otevřel dveře, upřelo se na nás několik desítek párů očí. Mezi nimi i vrásčité a ledové oči chemikářky.

Tohle nedopadne dobře...

Po pár měsících jsem jako obvykle rychlým krokem uháněla z autobusu ke škole, abych přišla alespoň na poslední chvíli a ne pozdě. Minule to opravdu nedopadlo dobře. Andersová vypadala jako by měla vybuchnout vzteky a oba jsme schytali poznámky a dva týdny po škole.

Naštěstí to nebylo to tak strašný, protože ty dvě hodiny jsem sice trávila počítáním jakýchsi vzorečků, ale s Jayem, který mě rozesmíval kdykoli k tomu dostal možnost. Na konci posledního týdne se mě dokonce zeptal, jestli nechci někam zajít a pozval mě na rande. A tak jsme spolu začali chodit.

Konečně jsem před sebou uviděla známou postavu, jak se opírá o žlutě natřenou zeď hned vedle vchodu. Jakmile mě Jay uviděl, vydal se mi naproti.

„Ahoj" pozdravila jsem, když se zastavil vedle mě.

„Ahoj" odpověděl, sklonil se ke mě a lehce mě políbil na rty. Při tom doteku jsem roztála. Nakonec se odtáhl a usmál se. „Tak mě napadá. Stíháš ty ten autobus vůbec někdy?" popíchl mě, přehodil mi jeho ruku přes ramena a přitáhl si mě k sobě.

Eliška Janoušková

Jaro už se hlásí o slovo

Několik žáků naší ZUŠ v těchto dnech úspěšně složilo přijímací zkoušky na umělecké školy nebo uspělo v soutěžích Rozhodli se spojit svůj další profesní život s uměním

Rozhovory se žáky

Dokončení ze strany 3

Stanislav DOLEŽAL - „Byl jsem za výsledek moc rád, vlastně to byla moje první větší soutěž, a už jsem zvědavý na krajské kolo. Pojedeme do Sokolova....“ (v době, kdy tento Prostor vyjde už asi budeme znát výsledky, ale o těch přineseme detailnější informace v příštím vydání. Teď ale držíme všem palce).

Standa prozradil, že na trumpetu hraje od svých čtyř let, začínal tedy jako úplně malý předškoláček. Nástroj se mu od počátku líbil, vybral si ho sám, a zůstává mu věrný. Tohle byl jeho první velký „křest ohněm“, a je moc spokojený.

Zatím navštěvuje 5. třídu na ZŠ Františkovy Lázně. Plány? Hovoří jen o těch nejbližších, o další budoucnosti představu nemá, ale určitě by chtěl hrát od příštího roku v Big Bandu Járy Cimrmana při ZUŠ, a třeba jednou by také chtěl hrát v nějakém orchestru. Hudba ho moc baví. Jinak se ještě věnuje keramice a chodí plavat.

Daniel ŘÍŠSKÝ - Na pozoun hraje teprve druhým rokem, ale už má zkušenosti z jiných nástrojů. Jako mladší začínal s flétnou, nyní k pozounu ještě přibyla hra na baryton a také chodí čtvrtým rokem na hodiny klavíru. Jeho tatínek **Robert Říšský** učí na zdejší škole a je to aktivní muzikant. Na škole vede Big Band, kam už začal Danek také chodit. Má již na svém kontě nějaké výborné výsledky ze soutěží, tenhle výsledek ho stejně jako ostatní moc potěšil. Co hráli? První místo získali za interpretaci skladeb: Trumpet Tune, Minuet, Píseň prince Ruperta a Toy (hračka). Je tžákem 5. třídy ZŠ. Kromě hudby se ještě věnuje orientačnímu běhu. Čím by chtěl jednou být? „Asi tím, čím je tatka. Učitelem hudby.“

Připomeňme, že tito chlapi jsou členy Žest'ového kvarteta, kde spolu s nimi hrají ještě Eva Kolářová a Jakub Ďurica a na nástroje se učí hrát ve třídě pana učitele **Jana Kováře, DiS.**

Další prvenství v okresní soutěži pak obhájili rovněž žáci ze třídy tohoto pana učitele, a to: **DUO VosBa– Oliver VOSÁTKA** (lesní roh) a **Lukáš BALLO** (trubka) a **Trumpetové duo– Jaroslav LEHOCZKY** a **Adam VALENTA.**

Adam Valenta navíc rovněž nedávno úspěšně vykonal talentové zkoušky na **Konzervatoř Plzeň—**obor trumpet.

ooo

Dalšími úspěšnými žáky jsou:

V krajském kole **celostátní pěvecké soutěže Karlovarský skřivánek** získali žáci paní učitelky **Mgr. So-ni Leškové** tato ocenění:

Patrik BERÁNEK—2. místo s postupem do celostátního kola.

Sofie MAXOVÁ—čestné uznání

Kateřina PÁLKOVÁ—čestné uznání.

Matěj ĎURICA ze třídy paní učitelky **Veroniky Čer-né** (výtvarný obor) převzal cenu za 1. místo ve své kategorii v dětské soutěži **VŠICHNI NA PALUBU!**, kterou pořádá Galerie výtvarného umění v Chebu.

Vít MATOUŠEK ze třídy paní učitelky **Camilly Kat-reniakové** (filmová tvorba) úspěšně vykonal přijímací na **Střední průmyslovou školu sdělovací Praha—**obor filmová a televizní tvorba.

Další z žáků představíme v příštím vydání Prostoru.

Ohlédnutí za masopustním průvodem

